

PARAULA I VIDA

Convertir-se i creure

En el camí quaresmal vers la Pasqua cal que ens convertim i que creiem en l'Evangeli, com se'ns diu en imposar-nos la cendra. D'alguna manera aquestes dues realitats tenen una unitat indestruïble, formen com una gran i única actitud de seguiment autèntic del Crist. Ell predicava amb força ja des de l'inici de la seva vida pública: «*El temps s'ha acomplert, el Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la bona nova*» (Mc 1,15). La veritable conversió a Déu consisteix a acollir plenament la Bona Nova de Jesús, com la llum que deixem que il·lumini tots els racons de la nostra vida, i al mateix temps, per la força de Déu, esdevenir testimonis i missatgers d'aquesta Bona Notícia per als altres, és a dir, ser uns deixebles-evangelitzadors creïbles. És el nucli de la nova evangelització a què estem especialment compromesos en aquest temps d'«*eclipsi de Déu*», donada la manca de fe i d'esperança que trobem entre els nostres contemporanis. Creure en l'Evangeli és acollir-lo del tot, amb actitud convertida. I només si ens convertim, convertirem els germans. No hi pot haver un evangelitzador

que no es comprometi amb l'Evangeli, que no se senti urgit a viure'l de veritat.

Així mateix, la Quaresma, per la seva íntima connexió amb la Creu del Senyor, és un temps privilegiat per a l'exercici de l'amor al pròxim. Temps de caritat activa. Ni un sol vas d'aigua serà oblidat, si es dona amb amor i en nom del Crist (Cf. Mc 9,41). Hem de fer un esforç per transformar el dejuni i l'abstinència en una oportunitat per a la comunió solidària, sobretot amb els qui passen fam i també amb tots els crucificats de la terra, que tant ens han d'interpel·lar. «Cada germà que mor de fam pesa sobre la consciència de tots» deia sant Joan Pau II. Ajudem-nos a una autèntica i solidària «almoïna penitencial» de la Quaresma i «*no estimem amb frases i paraules, sinó amb obres i de veritat*» (1Jo 3,18).

Continua vigent el que els Bisbes de Catalunya deien en un document que no ha perdut vigència «La penitència cristiana. Conversió de cor i sagrament» (1973), quan expressen que la Quaresma és un temps particularment favorable a una reflexió àmplia i la consegüent renovació eficaç de la nostra vida cristiana. Cal que la revisió de la nostra vida sigui

completa: que miri els diversos aspectes de la vocació cristiana a què hem estat cridats, el nostre viure des de totes les seves dimensions, des del nostre interior fins a les relacions més llunyanes amb tothom. Hem de veure humilment en què fem i superar l'ambient de crítica que tantes vegades ens fa fixar només en la palla de l'ull del germà, tot oblidant la biga del nostre. Hem de voler reconèixer amb sinceritat i corregir amb valentia allò que fem malament i allò que no fem i que hauríem de fer. El nostre moviment de conversió interior obté vigoria i eficàcia per l'acció salvadora de Jesucrist sobre nosaltres. Cal fer esment particular del sagrament de la penitència pel qual, com a membres del seu Cos místic i en comunió amb tot el Poble de Déu, ens unim misteriosament amb Jesucrist, que per l'acció del seu ministre ens perdona el pecat, ens enforteix el propòsit d'esmena i ens dona l'Esperit perquè ens acompanyi en la realització cada dia millorada del que el Pare vol de nosaltres.

Animem-nos a convertir-nos i a creure en l'Evangeli!

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

«Cridats a deixar un món millor»

Sota el lema «Cridats a deixar un món millor», el 18 de febrer va tenir lloc a Vallvidrera (Barcelona) la III Jornada Interdiocesana de Pastoral Juvenil, en aquesta ocasió al voltant de l'Encíclica *Laudato Si'* del Papa Francesc, on hi va participar la Delegació de Joventut de la Diòcesi d'Urgell.

El Delegat diocesà de Joventut de Sant Feliu obrí la trobada tot destacant el compromís que tenim els cristians de respectar l'obra de Déu així com de millorar-la i protegir-la. La ponència central anà a càrrec d'Albert Bosch, «ecoaventurer», segons es defineix ell mateix, que explicà la seva «conversió com a ambaixador de la natura», subratllant la necessitat vital de denunciar arreu el mal que l'ésser humà està fent al medi natural i reivindicant la capacitat de sensibilitzar la població sobre aquesta qüestió que es pot fer des de l'àmbit de l'esport.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La força i la seguretat de l'esperança

Una de les característiques dels humans és la pregunta i la preocupació pel futur. I diuen els analistes del procés social que el món d'avui viu una mena d'inquietud per un demà absolutament incert i obert a totes les possibilitats, fins les més negatives.

La fe cristiana purifica i orienta la nostra actitud respecte al futur amb la virtut de l'esperança. Al costat de la fe confiada en Déu i de l'amor als germans, no es pot acabar d'entendre i de viure el conjunt de l'experiència cristiana si no s'entén la força i la seguretat de la virtut de l'esperança. Què és pròpiament l'esperança cristiana? Sovint s'entén l'esperança com la confiança en un futur millor.

Quan es constaten les dificultats de la vida, solem expressar la nostra esperança amb un: «el demà serà millor». I quan algú preveu que les coses poden anar pitjor, se li retreu que «cal tenir esperança». És això l'esperança cristiana?

L'esperança s'arrela al mateix centre del misteri cristià: Déu, amb el seu amor misericordiós, ve a nosaltres i ens porta a una vida d'amor, de despeniment, de confiança. Aquí s'arrela també l'esperança. Esperem en Déu, el nostre Pare, que és fidel al seu amor, i demà, i d'aquí a deu anys, i d'aquí a cent anys, vindrà a nosaltres, ens enviarà el seu Esperit i farà possible l'amor, la pau, el perdó, la vida. L'esperança cristiana no és pròpiament el

convenciment que les coses aniran millor, sinó que, sigui quina sigui la nostra situació, Déu serà fidel al seu amor salvador i farà possible el diàleg, l'alegria, l'amor. Ja ara, la crida amorosa de Déu a la vida pot ser escoltada o pot ser rebutjada, i ja ara hi ha qui busca la justícia i hi ha qui la rebutja. És el mateix misteri que viurem i viuran en el futur quan aquest futur sigui el present. Déu farà sempre possible la vida. Diu Jesús que el qui es mantingui fidel aconseguirà la plenitud. Déu mateix serà la plenitud eterna —el cent per u— d'aquell que haurà estat fidel amb constància en el poc.

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

PALABRA Y VIDA

Convertirse y creer

En el camino cuaresmal hacia la Pascua es necesario que nos convirtamos y que creamos en el Evangelio, como se nos dice al imponernos la ceniza. De alguna manera estas dos realidades forman una unidad inseparable, son como una gran y única actitud de seguimiento auténtico de Cristo. Él predicaba con fuerza ya desde el inicio de su vida pública: «Se ha cumplido el tiempo y está cerca el reino de Dios. Convertíos y creed en el Evangelio» (Mc 1,15). La verdadera conversión a Dios consiste en acoger plenamente la Buena Nueva de Jesús, como la luz que dejamos que ilumine todos los rincones de nuestra vida, y al mismo tiempo, por la fuerza de Dios, ser testigos y mensajeros de esta Buena Noticia para los demás, es decir, ser unos discípulos-evangelizadores creíbles. Es el núcleo de la nueva evangelización a la que estamos especialmente comprometidos en este tiempo de «eclipse de Dios», dada la falta de fe y de esperanza que encontramos entre nuestros contemporáneos. Creer en el Evangelio es acogerlo plenamente, con actitud convertida. Y sólo si nos convertimos, convertiremos los hermanos. No puede existir un evangelizador que no se comprometa con el Evangelio, que no se sienta urgido a vivirlo de verdad.

Asimismo, la Cuaresma, por su íntima conexión con la Cruz del Señor, es un tiempo privilegiado para el ejercicio del amor al prójimo. Tiempo de caridad activa. Ni un solo vaso de agua será olvidado, si se da con amor y en nombre de Cristo (Cf. Mc 9,41). Debemos hacer un esfuerzo por transformar el ayuno y la abstinencia en una oportunidad para la comunión solidaria, sobre todo con el hambriento y también con todos los crucificados de la tierra, que tanto nos han de interpelar. «Cada hermano que muere de hambre pesa sobre la conciencia de todos», decía san Juan Pablo II. Ayudémonos a una auténtica y solidaria «limosna penitencial» de la Cuaresma y «no amemos de palabra y de boca, sino de verdad y con obras» (1Jn 3,18).

Continúa vigente lo que los Obispos de Cataluña decían en un documento que no ha perdido vigencia «La penitencia cristiana. Conversión de corazón y sacramento» (1973), cuando expresan que la Cuaresma es un tiempo particularmente favorable a una reflexión amplia y a la consecuente renovación eficaz de nuestra vida cristiana. Es necesario que la revisión de nuestra vida sea completa: que mire los diversos aspectos de la vocación cristiana a la que hemos sido llamados, nuestra vida desde todas sus dimensiones, desde nuestro interior hasta las relaciones más lejanas con todos. Debemos reconocer humildemente en qué fallamos y superar el ambiente de crítica que tantas veces nos hace fijar sólo en la mota del ojo del hermano, olvidando la viga del nuestro. Debemos querer conocer con sinceridad y corregir con valentía lo que hacemos mal y lo que no hacemos y que deberíamos hacer. Nuestro movimiento de conversión interior obtiene vigor y eficacia por la acción salvadora de Jesucristo sobre nosotros. Hay que hacer mención particular del sacramento de la penitencia por el que, como miembros de su Cuerpo místico y en comunión con todo el Pueblo de Dios, nos unimos misteriosamente con Jesucristo, que por la acción de su ministro nos perdona el pecado, nos fortalece el propósito de enmienda y nos da el Espíritu para que nos acompañe en la realización cada día mejorada de lo que el Padre quiere de nosotros. ¡Animémonos a convertirnos y creer en el Evangelio!

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Mons. Piris predica els exercicis espirituals per als preveres d'Urgell

El 13 a 17 de febrer van tenir lloc a la Casa d'Espiritualitat del Sant Crist de Balaguer els exercicis espirituals per als preveres de la Diòcesi d'Urgell, predicats per Mons. Joan Piris, Bisbe emèrit de Lleida. Hi van participar 21 preveres diocesans, i el primer dia va ser-hi present l'Arquebisbe Joan-Enric.

Aquests dies de silenci i pregària han servit per aprofundir en el do de la vocació presbiteral i de la formació permanent, tal i com insisteix en el seu n. 56 la nova Ratio *El do de la vocació presbiteral*: «La formació permanent representa una necessitat impres-

cindible en la vida i en l'exercici del ministeri de cada prevere; en efecte, l'actitud interior del sacerdot ha de caracteritzar-se per una disponibilitat permanent a la voluntat de Déu, seguint l'exemple de Crist. Aquesta disponibilitat implica una contínua conversió del cor, la capacitat de llegir la vida i els esdeveniments a la llum de la fe i, sobretot, la caritat pastoral, per a l'entrega total de si mateix a l'Església segons el disseny de Déu. En aquest sentit, seria reduït i erroni considerar la formació permanent com una simple actualització de caràcter cultural o pastoral, pel que fa a la

formació inicial al Seminari; per això, «des del seminari major cal preparar la futura formació permanent i fomentar l'ànim i el desig dels futurs preveres en relació amb ella, demostrant la seva necessitat, avantatges i esperit, i assegurant les condicions per a la seva realització».

Mn. Piris afegí que els exercicis no són unes jornades de convivència ni un curs de formació, sinó «una experiència de pregària personal: trobar Déu cara a cara i observar allò que ens dona, el que es pot seguir o no seguir. La clau és aquesta: refer la pròpia opció personal per tornar a motivar-la. La resposta de Déu i la vida van canviant; per tant, cal preguntar-se: Què m'està demanant Déu? I la resposta pot anar madurant...

L'important, insistí Mons. Piris, rau a escoltar la crida i reflexionar sobre la resposta que hi donem: «cal revisar les nostres respostes; què em demana Déu? Què li estic donant? La vida ens porta a modificar aquesta resposta en funció de les pròpies experiències, i és en aquest sentit que espero que les meves propostes de reflexió en aquest ambient de recés i recolliment donaran els seus fruits».

► **Pelegrinatge diocesà a Terra Santa.** La Diòcesi d'Urgell pelegrinarà a Terra Santa del 21 al 29 de juny. Acompanyats de Mn. Sàrries, gran coneixedor dels Llocs Sants, els pelegrins podran visitar Natzaret, Betànica, Canà, el riu Jordà, Cafarnaüm i la Muntanya de les Benaurances, el Tabor i la Muntanya del Carmel, Betlehem,

i el Mur de les Lamentacions a Jerusalem, entre altres llocs.

Aquest és un pelegrinatge molt especial, que ens apropa als indrets on va transcórrer la vida de Jesús, alhora que permet copsar la realitat present d'aquells territoris. Però, sobretot, aquest pelegrinatge és també una manera d'ajudar els cristians que

viuen a Terra Santa, tot aportant-los ànim i suport, i de fer-los arribar un missatge de fraternitat i comunió amb l'Església universal.

Els interessats a participar-hi es poden adreçar a la Casa del Bisbat (Vicaria general) o bé a la Rectoria d'Andorra la Vella (Mn. Sàrries).

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

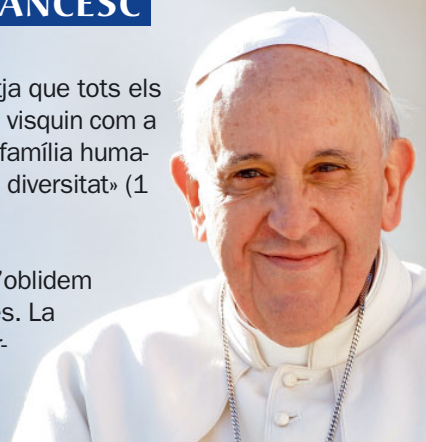

@Pontifex: «Res no és impossible si ens adreçem a Déu en la pregària. Tots podem ser creadors de pau» (30 de gener de 2017).

@Pontifex: «Imitem l'actitud de Jesús cap als malalts: Ell té cura de tothom, comparteix el seu patiment i obre el cor a l'esperança» (31 de gener de 2017).

@Pontifex: «Déu desitja que tots els homes es reconeixin i visquin com a germans, fent la gran família humana en l'harmonia de la diversitat» (1 de febrer de 2017).

@Pontifex: «No ens n'oblidem mai de resar pels altres. La pregària és la nostra força més gran» (3 de febrer de 2017).

Obertura a Roma del procés de beatificació dels preveres màrtirs d'Urgell

El dilluns 20 de febrer de 2017, va tenir lloc a la seu de la Congregació per a les Causes dels Sants, a Roma, l'obertura de la fase romana de la causa de beatificació per martiri dels servents de Déu Mn. Josep Moles i 74 preveres diocesans d'Urgell màrtirs i del laic Lluís Trilla.

Van assistir a l'acte l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives; el P. Augusto Frateschi, SF, sacerdot Fill de la Sagrada Família de Jesús, Maria i Josep, Postulador en aquesta fase romana i Procurador del seu Institut religiós; el P. Josep M. Blanquet i Gas, SF, postulador en la fase diocesana d'Urgell; el Secretari general i Cancellier de la Diòcesi d'Urgell, Mn. David Codina i Mn. Emili Villegas, prevere estudiant de Sagrada Litúrgia a Roma.

Van ser rebuts pel Prefecte de la Congregació, S. Em. el Cardenal Angelo Amato, a qui l'Arquebisbe Joan-Enric va agrair la deferència en rebre'l

i va poder explicar-li breument la joia que suposava per a la Diòcesi d'Urgell l'acte que es duia a terme en aquell dia per poder honorar uns preveres màrtirs que van ser testimonis de la fe i que, esperem, que un dia puguin ser venerats com a Beats al costat dels 7 ja beatificats l'any 2005, Josep Tàpies i companys.

Posteriorment, i després d'una breu pregària, Mons. Giacomo Pappalardo, Cancellier de la Congregació per a les Causes dels Sants, va procedir a l'obertura de les 24 caixes que contenen per duplicat tota la documentació que s'havia recollit a la Diòcesi d'Urgell.

El procediment habitual ara continuarà fins que l'Església emeti el seu dictamen sobre la santedat d'aquests venerables preveres diocesans martiritzats.

Reunió de la comissió diocesana de Vida Creixent a Organyà

El dilluns 13 de febrer, es reuní la comissió diocesana del moviment Vida Creixent d'Urgell a Organyà, sota la presidència del Viceconsiliari, Mn. Josep M. Aresté, i amb l'assistència del Rector, Mn. Jordi Vázquez, la secretària de la comissió, Sra. M. Àngels Carbonell, i la coordinadora diocesana, Maria del Carme Ribes, així com les delegades Carme Cerqueda i Núria Obach, i les vocals Maria Armengol i Teresa Cabanes, conjuntament amb la Sra. Elena d'Organyà.

Iniciaren la reunió agraint i pregant a l'Esperit Sant per tenir llum al cor i enteniment en la manera de ser i per a servir amb alegria. Es va treballar en els preparatius de la propera trobada diocesana de tot el Moviment a Organyà, i es parlà del punt de llibre, que s'està confeccionant, i el tríptic informatiu dedicat a les *Homilies d'Organyà*. Es va fer un repàs dels punts del programa i els fulletons per a la celebració eucarística, les pautes a seguir en aquella jornada amb la benvinguda, el passeig per la vila, la celebració de l'Eucaristia i l'àpat de germanor. També es tractà de la llista de convidats especials a la trobada, tant pel que fa a les persones de la vila com als presidents de Vida Creixent de les diòcesis més properes.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

13. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Dn 9,4b-10 / Sl 78 / Lc 6,36-38]. Sant Roderic (Rodrigo) i sant Salomó, màrtirs (863) a Còrdova; santa Patrícia, màrtir; sant Ramir (s. VI), monjo i màrtir.

14. ■ Dimarts [Is 1,10.16-20 / Sl 49 / Mt 23,1-12]. Sant Arnal, abat benedictí i màrtir (1255); santa Matilde (†958), emperadriu germanica.

15. ■ Dimecres [Jr 18,18-20 / Sl 30 / Mt 20,17-28]. Santa Madrona (s. II), vg. i mr. de Tessalònica; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat català. fund. Orde de Calatrava; santa Lluïsa de Marillac (†1660), fund. Filles de la Caritat (FC, paüles); sant Climent Maria Hofbauer, prev. redemptorista.

16. ■ Dijous [Jr 17,5-10 / Sl 1 / Lc 16,19-31]. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Heribert,

bisbe de Colònia (999); sant Ciríac i companys, mrs. (308) a la Via Lària; sant Abraham (s. IV), ermità, de Mesopotàmia; santa Eusèbia, vg.

17. ■ Divendres [Gn 37,3-4.12-13a.17b-28 / Sl 104 / Mt 21,33-43.45-46]. Sant Patrici (461), bisbe i evangelitzador d'Irlanda; sant Josep d'Arimatea, seguidor i amic de Jesús.

18. ■ Dissabte [Mi 7,14-15.18-20 / Sl 102 / Lc 15,1-3.11-32].

Sant Ciril de Jerusalem, bisbe i doctor de l'Església; Tortosa: sant Salvador d'Horta, religiós franciscà de Santa Coloma de Farners (la Selva), morí a Càller (Sardenya, 1567).

19. ■ Diumenge vinent, III de Quaresma (litúrgia de les hores: 3a setmana) [Ex 17,3-7 / Sl 94 / Rm 5,1-2.5-8 / Jo 4,5-42 (o bé, més breu: 4,5-15.19b-26.39a.40-42)]. Sant Amanç o Amanci (s. VII), diaca romà i màrtir a Flandes.

Diumenge II de Quaresma

COMENTARI

Aquest és el meu Fill, el meu estimat: escolteu-lo

Transfiguració de Fra Angelico (1440-1442), Basilica de Sant Marc, Florència (Itàlia)

El Senyor digué a Abram: «Vés-te'n del teu país i de la casa del teu pare, cap al país que t'indicaré». No sabem l'anterior trajectòria espiritual d'Abram però Abram se n'anà com el Senyor li digué.

Amb la missió rep promesa singular: *Et convertiré en un gran poble; faré gran el teu nom que servirà per a beneir.*

El particularisme (*et beneiré*) és al servei de l'universalisme (*totes les famílies es valdran del teu nom per beneir-se*).

Abram és el primer beneficiari de la benedicció divina perquè, gaudint-la, la pugui transmetre a tot el món.

El discurs d'exhortació a la fidelitat enmig de les proves de 2Tm s'articula en 3 etapes: a) iniciativa gratuïta de Déu que *ens ha salvat*; b) realització efectiva de la Salvació *per Jesucrist, el nostre Salvador, que ha desposseït la mort del poder que tenia*; c) actualització de la Salvació *amb l'Evangeli*, del que Pau ha estat constituït *herald, apòstol i mestre*.

Timoteu és exhortat a *sofrir per l'obra de l'Evangeli*, suportant-ho *amb la fortalesa que Déu ens dóna*.

Testimonis únics de la Transfiguració són Pere, Jaume i Joan, els més contraris al camí de Creu: pensant que Déu i Creu són incompatibles. I oblidant el recent avís del Mestre: *Cal anar a Jerusalem i patir molt* (16,21).

Es transfigurà davant d'ells: els vestits es tornaren fulgurants i eren tan blancs. La categoria divina —amagada per l'Encarnació— es fa visible i la condició humana deixa passar la Llum que portava dins. Amb l'aval de Moisès (la Llei) i Elies (els profetes).

La glòria del Tabor no és evasió que defuig la Creu sinó encoratjament per fer camí cap a Jerusalem i el Calvari.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 12,1-4a)

En aquells dies, el Senyor digué a Abram: «Vés-te'n del teu país, del teu clan i de la casa del teu pare, cap al país que jo t'indicaré. Et convertiré en un gran poble, et beneiré i faré gran el teu nom, que servirà per beneir. Beneiré els qui et beneixin, però els qui et maleixin, els maleiré. Totes les famílies del país es valdran de tu per beneir-se.» Abram se n'anà tal com el Senyor li havia dit.

▶ Salm responsorial (32)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.*

La paraula del Senyor és sincera, / es manté fidel en tot el que fa; / estima el dret i la justícia, / la terra és plena del seu amor. R

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

Tenim posada l'esperança en el Senyor, / auxili nostre i escut que ens protegeix. / Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; / aquesta és l'esperança que posem en vós. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 1,8b-10)

Estimat: Tot el que has de sofrir juntament amb l'obra de l'evangeli, suporta-ho amb la fortalesa que Déu ens dóna. Ell ens ha salvat i ens ha cridat a una vocació santa, no perquè les nostres obres ho hagin merescut, sinó per la seva pròpia decisió, per la gràcia que ens havia concedit per Jesucrist abans dels segles, i que ara ha estat revelada amb l'aparició de Jesucrist, el nostre salvador, que ha desposseït la mort del poder que tenia i, amb la bona nova de l'evangeli, ha fet resplendir la llum de la vida i de la immortalitat.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 17,1-9)

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume, els duqué dalt una muntanya alta i es transfigurà davant d'ells. La seva cara es tornà resplendent com el sol, i els seus vestits, blancs com la llum. També se'ls aparegueren Moisès i Elies, que conversaven amb ell. Pere va dir a Jesús: «Senyor, que n'estem, de bé, aquí dalt! Si voleu, hi faré tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.» Encara no havia acabat de dir això quan els cobrí un núvol lluminós, i del núvol estant una veu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut; escolteu-lo.» En sentir-ho, els deixebles, esglaiats, es prosternaren de front a terra. Jesús s'acostà, els tocà i els digué: «Aixequen-vos, no tingueu por.» Ells alçaren els ulls i no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol. Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els manà que no diguessin res a ningú d'aquella visió fins que el Fill de l'home no hagués ressuscitat d'entre els morts.

▶ Lectura del libro del Génesis (Gen 12,1-4a)

En aquellos días, el Señor dijo a Abrán: «Sal de tu tierra, de tu patria, y de la casa de tu padre, hacia la tierra que te mostraré. Haré de ti una gran nación, te bendeciré, haré famoso tu nombre y serás una bendición. Bendeciré a los que te bendigan, maldeciré a los que te maldigan, y en ti serán benditas todas las familias de la tierra». Abrán marchó, como le había dicho el Señor.

▶ Salmo responsorial (32)

R. *Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, como lo esperamos de ti.*

La palabra del Señor es sincera, / y todas sus acciones son leales; / él ama la justicia y el derecho, / y su misericordia llena la tierra. R.

Los ojos del Señor están puestos en quien lo teme, / en los que esperan su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R.

Nosotros aguardamos al Señor: / él es nuestro auxilio y escudo. / Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, / como lo esperamos de ti. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tim 1,8b-10)

Querido hermano: Toma parte en los padecimientos por el Evangelio, según la fuerza de Dios.

Él nos salvó y nos llamó con una vocación santa, no por nuestras obras, sino según su designio y según la gracia que nos dio en Cristo Jesús desde antes de los siglos, la cual se ha manifestado ahora por la aparición de nuestro Salvador, Cristo Jesús, que destruyó la muerte e hizo brillar la vida y la inmortalidad por medio del Evangelio.

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 17,1-9)

En aquel tiempo, Jesús tomó consigo a Pedro, a Santiago y a su hermano Juan, y subió con ellos aparte a un monte alto. Se transfiguró delante de ellos y su rostro resplandecía como el sol, y sus vestidos se volvieron blancos como la luz. De repente se les aparecieron Moisés y Elías conversando con él. Pedro, entonces, tomó la palabra i dijo a Jesús: «Señor, ¡qué bueno es que estemos aquí! Si quieres, haré tres tiendas: una para ti, otra para Moisés y otra para Elías». Todavía estaba hablando cuando una nube luminosa los cubrió con su sombra y una voz desde la nube decía: «Este es mi Hijo, el amado, en quien me complazco. Escuchadlo». Al oírlo, los discípulos cayeron de bruces, llenos de espanto. Jesús se acercó y, tocándolos, les dijo: «Levantaos, no temáis». Al alzar los ojos, no vieron a nadie más que a Jesús, solo. Cuando bajaban del monte, Jesús les mandó: «No contéis a nadie la visión hasta que el Hijo del hombre resucite de entre los muertos».